

OOOR

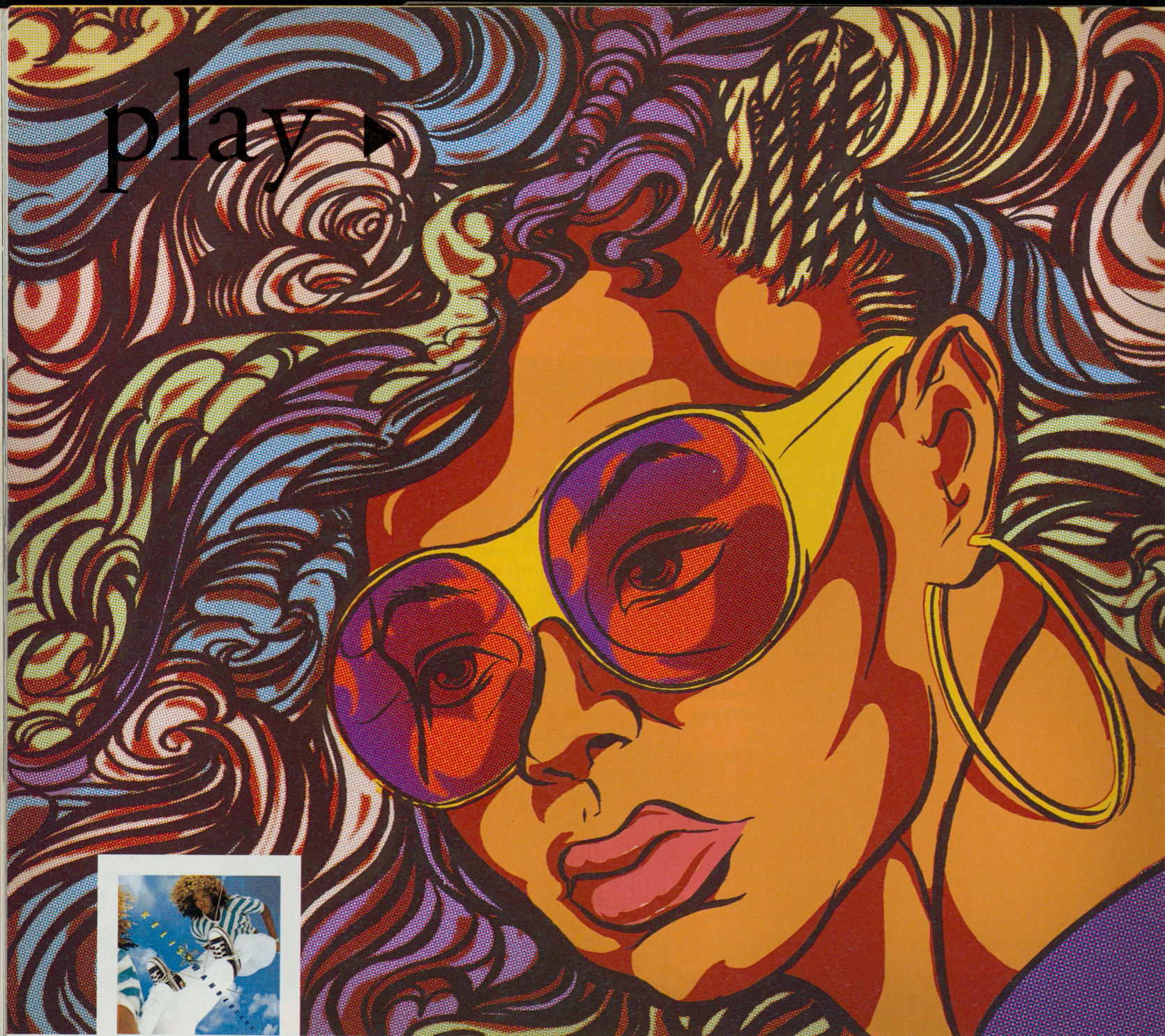

THE BEAT GOES ON

LEVEN ZONDER **HERMAN BROOD** VOLGENS
XANDRA, LOLA, BRENDA, BART & KOOS

HOE INVINCIBLE IS MICHAEL JACKSON?
RACoon / SOLEX / JOHN HIATT / LAMB / THERAPY?
STONE GOSSARD OVER PEARL JAM, ROSKILDE & TERREUR IN VS

sublieme robopop

KELIS
WANDERLAND (VIRGIN)

Dat Kelis een vooruitziende blik heeft, bewees ze een kleine twee jaar geleden met haar debuutalbum *Kaleidoscope*. Zelden verschijnen er zulke originele r&b-albums en zelden debuterer er zulke frisse nieuwe sterren. De jonge zangeres uit Harlem scoorde al meteen met haar eerste single. Hoeveel vrouwen zullen, al *I hate you so much right now* schreeuwend, hun overspelige *loser* van een vriend op straat gezet hebben na het horen en zien van *Caught Out There*? Voor het geluid van *Wanderland* leunt Kelis wederom op het inmiddels alomtegenwoordige productie/songschrijversduo The Neptunes, alias N*E*R*D. Is Kelis, 22 jaar nog maar, daarmee nu al oud nieuws? Allerminst. In vergelijking met *Kaleidoscope* is Kelis Rogers een stuk actiever geworden in het zelf meeschrijven aan de liedjes. Haar songmateriaal is er zeker niet op achteruit gegaan. In plaats van een productioneel schepje er bovenop, is *Wanderland* muzikaal juist opvallend uitgekleed. Dat

klinkt origineel en persoonlijk en het werkt op twee niveaus. Wanneer beats, bas en bizarre, over elkaar duikelende synthesizergeluiden in het teken van het ritme staan, heb je helemaal geen peperdure productietrucjes nodig om maximaal effect te sorteren. Niet alleen zijn The Neptunes ijzersterk in het neerzetten van catchy beats, ook Kelis zelf zingt heel ritmisch. Die open structuren geven vervolgens alle ruimte aan de melodie, die vaak pas in het refrein komt. Zo werkt het niet altijd. In huidige single *Young, Fresh N' New* bereidt Kelis juist een monsterachtige synthesizer-riff alsof het een mechanische rodeostier betreft. Een beetje bombast kan als binnenkomer geen kwaad. Een ander buitenbeentje is *Perfect Day*, dat door No Doubt is ingespeeld als gestroomlijnde funkrock. *Wanderland* is voor een groot deel echter gevuld met sublieme robopop over verkeerde vriendjes en andere hopeloze liefdes. Net voor de twee bonustracks (waaronder een onherkenbare cover van Phil Collins' *I Don't Care Anymore*) klinken de twee hoogpunten. Zet er vooral het CNN-beeld bij aan. In

duet met John Ostby van de vrij onbekende Amerikaanse band Spymob zingt Kelis in een schitterende song tot *Mr UFO Man*, die een bericht aan Jezus moet doorgeven. *Tell him we're on Earth and things are worse than they have ever been now*. Het wordt gevolgd door een coole bossanova-track waarin Kelis in het refrein doodleuk zingt dat *time is running out and we've broken the seventh seal*. De nonchalante coupletten hoeven niet te verbazen want *either way our messiah Jah shall save the world*. Dansen op de vulkaan wordt met *Wanderland* een zeer aantrekkelijke optie. JOB DE WIT

pop	rock	punk	metal	dance	hiphop	funk	r&b	reggae	wereld	roots	avant-garde	jazz
-----	------	------	-------	-------	--------	------	-----	--------	--------	-------	-------------	------

OZARK HENRY
BIRTHMARKS (DOUBLE T/SONY)

Piet Goddaer is Ozark Henry, maar op zijn derde, door hemzelf geproduceerde CD heeft hij gezelschap gekregen van een heel stel andere muzikanten, waardoor het geluid van zijn ooit zo experimentele eenmansproject nog warmer en toegankelijker is geworden. Hoewel zijn stem nog altijd onwillekeurige associaties oproept met Dave Matthews, is de muziek van Goddaer inmiddels aanbeland in het prettig aanvoelende schemergebied van de met blazers en strijkers verrijkte, van kalmerende pianoklanken voorziene en door vrouwelijke zwarte soulstemmen in de rug gesteunde triphop. Voor *Birthmarks* schijnt Goddaer uit honderd nieuwe composities te hebben kunnen kiezen en hoewel ik dat soort bluf altijd graag met een korreltje zout neem - dan wil ik NU die andere negentig horen! - moet ik toegeven dat tussen de overgebleven tien songs geen enkele miskleun zit. Als nageboorte zit er nog een tweede CD aan *Birthmarks* vast, met vier remixen en één meer experimenteel nummer van zijn freaky Sunzoo-project. Waar voor je geld. Of is dat een wat al te platte conclusie voor zo'n sfeerrijk en in weelderige arrangementen badend juweeltje? OENE KUMMER

CRANBERRIES
WAKE UP AND SMELL THE COFFEE (MERCURY)

Wake Up And Smell The Coffee blijkt vanaf het eerste nummer een toepasselijke titel voor het nieuwste Cranberries-album. Zeer geschikt om met een duf ochtendhoofd diep in de bank weg te zakken terwijl de koffie pruttelt. Het grootste deel van het album ademt een rustige zondagochtend-sfeer. Dat deel van de ochtend waarop nog geen hete koffie over je pyjama-broek is gemorst en de brief van de belastingdienst nog niet in de brievenbus is gevallen. De nieuwe Cranberries zit vol warmte en zorgeloosheid. Ogenschijnlijk in ieder geval, want al klinkt een nummer als *Time is Ticking Out* als een heerlijke zondagochtend-douche, er wordt ondertussen wel gewaarschuwd voor rampen als Tsjernobyl. En de tekst van *Dying Inside* is ook niet echt om vrolijk te worden, maar los daarvan klinkt de nieuwe Cranberries vooral mooi eenvoudig, en daarmee gaat de band terug naar zijn begintijd. Stephen Street (bekende britpop-producer van o.a. The Smiths en Blur) is dan ook weer terug en dat komt de Cranberries duidelijk ten goede. Nog een pluspunt: Dolores heeft ondertussen geleerd dat haar stem te veel forceren irritant is en ruilt haar befaamde, wat hysterische manier van zingen steeds vaker in voor haar natuurlijke stem. *Wake Up And Smell The Coffee* is het resultaat van een goede veenbessenooft dit jaar. Ze smaken puurder dan ooit. BRITT STUBBE

K'S CHOICE
LIVE (DOUBLE T/SONY)

Na het artistiek niet helemaal geslaagde en ook qua verkoop wat tegenvallende *Almost Happy* speelt K's Choice op een geschikt moment de live-kaart uit. Het luxueus uitgevoerde maar eenvoudig getitelde *Live* bevat een fraai overzicht met 22, gelijkelijk over twee CD's verdeelde nummers. Mijn voorkeur gaat daarbij niet uit naar de 'rockplaat', die in alle opzichten adequaat is, zonder daarbij werkelijk iets toe te voegen aan de vaak al zo perfecte studioversies, maar naar het 'akoestische' album. Daarop wijken de arrangementen vaker af van de originelen, zet de groep een fijn huiskamersfeertje neer en krijgt de als altijd prettig hees klinkende Sarah Bettens alle ruimte om te laten horen wat voor fantastische zangeres ze is. Vooral de uitgekledede versie van *Mr. Freeze*, het beklemmende *Live For Real* en het als altijd fraaie *Elegia* - het hoogtepunt van debuutalbum *The Great Subconscious Club* - zorgen voor kippenvelmomenten. Een stoplap dus, maar wel eentje met allure. En een wonderschone stem. OENE KUMMER

THE SILVER MT. ZION MEMORIAL ORCHESTRA & TRA-LA-LA BAND
BORN INTO TROUBLE AS THE SPARKS FLY UPWARD
(CONSTELLATION/KONKURRENT)

A Silver Mt. Zion is een afsplitsing van het Canadese krakerscollectief Godspeed You Black Emperor!. Waren Efrim, Thierry en Sophie op hun eerste album nog met z'n drieën, op *Born Into Trouble As The Sparks Fly Upward* is het collectief verduubeld en de bandnaam een stuk langer. De muzikanten gaan verder in hun zoektocht naar klassieke geluiden en structuren; de openingstrack *Sisters! Brothers! Small Boats Of Fire Are Falling From The Sky!* heeft op het eerste gehoor niets met popmuziek te maken. Het is een warme, melancholieke compositie van piano en violen die plotseling gewelddadig doorboord wordt door een angstaanjagende zingende zaag. Typerend voor A Silver Mt. Zion: op het moment dat iets te mooi wordt, te veilig, wordt het steevast onderbroken door dreigende elementen. Net als Godspeed is A Silver Mt. Zion een politieke band met een deprimerende boodschap. Het bijgevoegde pamflet begint dan ook met de weinig

play

hoopvolle zin: *And we were an army of dead women and men, shuffling pointlessly across and thru this glorious new century*. Deze CD is dan ook geen lichte kost; schoonheid en angst wisselen elkaar voortdurend af. Liefhebbers van Godspeed kunnen het blind aanschaffen. Het is een bloedstollend album vol warme weltschmerz, om te janken en te sidderen zo mooi. BRITT STUBBE

LENNY KRAVITZ
LENNY (VIRGIN)

Koning van het compromis, meester van de middelmaat: Lenny Kravitz is een verklaarbaar fenomeen. Hij vindt moeiteloos de gebaande paden tussen rock, pop, funk en soul. Hij kijkt zwel uit de slaapkamerogen, maar toch zou je hem als keurig meisje moeiteloos voorstellen aan je ouders. Gevaarlijk is Lenny namelijk nooit, zelfs niet een beetje spannend. Met zijn gouden luisterformule zal hij niemand op de kast jagen, of het moet tijdens zijn optredens zijn, wanneer hij zijn publiek, bestaande uit keurige zitbankrockers, tijdens 'live-klassieker' *Let Love Rule* rustig een half uur met de handen in de lucht het refrein laat herhalen. Net zoals hij zichzelf herhaalt op dit zesde album, waarop *Battlefield Of Love* en *Pay to Play* lekker ruige rockers zijn in de stijl van *Are You Gonna Go My Way*, en hij in *Yesterday Is Gone (My Dear Kay)* een poging doet *Let Love Rule* te herschrijven. Dat is in ieder geval euvoller dan een kopie maken van de Seal-hit *Crazy*, zoals hij doet met *You Were In My Heart*. *Lenny* (een originele albumtitel bedenken lukte hem ook al niet) vlamt alleen op in het punky *Bank Robber Man*. Het is veelzeggend dat Kravitz een van de rockhelden van dit moment is, met zijn Ikea-rock voor de massa. ROBERT HEEG

GAY DAD
TRANSMISSION (B-UNIQUE/BERTUS)

Er was een aandachttrekkende naam, er waren een paar behoorlijke singles en nog voordat debuutalbum *Leisure Noise* goed en wel het licht had gezien, was Gay Dad al tot Redding van de Britse Rockmuziek uitgeroepen. En toen gebeurde dat wat zo vaak gebeurt in Groot-Britannië: de plaat flopte. Gay Dad was opeens nep, een *rock & roll-swindle* die dankzij de contacten van zanger/gitarist en voormalig popjournalist Cliff Jones een platencontract had weten los te krijgen. Einde verhaal? Geruisloze dood? Niet dus. Twee jaar na bovenstaande gebeurtenissen probeert Gay Dad z'n gelijk te halen, met een plaat die - net als z'n voorganger overigens - helemaal zo slecht niet is. Echt grote, muzikale veranderingen zijn er overigens niet doorgevoerd; Gay Dad staat nog altijd voor jaren '70/'80-rock, modern gemaakt met hippe geluidseffecten. Soms gaat het richting glam, dan is 't weer meer punk, (brit)pop of gewoon rechttoe rechtaan rock. En het liefst met makkelijk mee te zingen refreintjes, zoals in de single *Transmission of Now, Always And Forever*. Hoewel *Transmission* zeker niet altijd even sterk is en af en toe zelfs gevaarlijk gedateerd klinkt, verdient deze Gay Dad toch wel een tweede kans. Vergeet de hype, dit is gewoon een aardige plaat. Niks meer, niks minder. RAYMOND ROTTEVEEL

SONGS: OHIA
MI SEI APPARSO COME UN FANTASMA
(PAPER CUP/WHITE AND BLACK/SUBURBAN)

Wie het werk van Jason Molina kent, zal zijn wenkbrauwen fronsen bij het lezen van de titel van deze plaat. Zou de man, in wiens handen het Engels zo prachtig tot poëtische songteksten gedijt, ineens op een andere taal zijn overgestapt, waardoor we zijn verbale virtuositeit ternauwernood kunnen volgen? Wees gerust. De titel staat voor *You Came To Me As A Ghost*, en staat in het Italiaans op de hoes omdat het een registratie betreft van een optreden dat Songs: Ohia heeft gedaan in Italië, waar de CD is uitgebracht. Typerend voor Songs: Ohia is dat de live-registratie niet hemelsbreed verschilt van de studiosessies. Er zijn wel twee belangrijke verschillen. Enerzijds klinken de studio-opnames directer en doordringender, anderzijds is de live-registratie veel dynamischer en minder sober. De band haalt meer uit, frontman Jason inclusief. Hij heeft een nieuw tokeltje, dat hij vaak en trefzeker van stal haalt. Ook staan er nieuwe nummers op de CD, maar het merendeel - vijf van de acht nummers - is zonder titel. En dynamisch of niet, conform Molina's repertoire zijn ze donker, melancholisch, zwaarmoedig en poëtisch. Misschien wat eenvormig, maar wel erg krachtig. GERRIE SPAANSEN

BOGDAN RACZYNSKI
MY LOVE I LOVE (REPHLEX/LOWLANDS)
DNTEL
LIFE IS FULL OF POSSIBILITIES (PLUG RESEARCH/LOWLANDS)
DONNACHA COSTELLO
TOGETHER IS THE NEW ALONE (MILLE PLATEAUX/LOWLANDS)

Er lijkt een nieuw bewustzijn in de elektronische muziek te zijn ontstaan. ▶▶